

Viktória Krajňaková

Znalčkyňa

MARENČIN PT

Znalkyňa

Viktória Krajňaková

MARENČIN PT

Vydanie knihy z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

Copyright © Viktória Krajňáková, 2025
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2025
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media
Layout © Marta Blehová
1094. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1354-3 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1355-0 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1356-7 (ePub)

Znalecký posudok

Vo veci zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1. Trestného zákona: „Kto násilím alebo hrozbou bezprostredného násillia donúti iného k orálnemu, análnemu styku alebo k iným sexuálnym praktikám alebo kto na taký čin zneužije jeho bezbrannosť, potrestá sa odňatím slobody na 5 až 10 rokov.“ Ku skutku došlo dňa 2. 6. 2021 v časti zvanej Stráňany v Michalovciach pri rieke Laborec, poškodená Viktória Krajňaková, narodená 23. 10. 1999. Predložený predmet číslo 1 tvorili poškodené plátenné nohavice modro-zeleno-bielej farby s nápismi „TRUSSARDI JEANS“. Na nohaviciach bola dokázaná prítomnosť ľudskej krvi. Prítomnosť ľudských slín bola zistená imunochromatografickou skúškou na prítomnosť ľudských α -amyláz pomocou testu Human Saliva RSID. DNA profil ľudskej krvi je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky bukálneho výteru označenej „Martin M“. DNA analýzou bola zistená prítomnosť bližšie nešpecifikovaného zmiešaného biologického materiálu pochádzajúceho najmenej od dvoch osôb. Náklady vynaložené na znalecký posudok sú 980,45 eur. Znalecký úkon vykonal znalec z odvetvia kriminalistickej biológie a kriminalistickej genetickej analýzy v Košiciach dňa 19. 9. 2023.

Volám sa Viktória, narodila som sa v sobotu 23. 10. 1999 a chcem hovoriť o tom, že násilie je všade okolo nás. Viem, o čom hovorím. Spočítala som, koľkokrát sa slovo „násilie“ spomína v knihách laureátov Nobelovej ceny za literatúru. Napríklad Annie Ernaux, laureátka za rok 2022, ho spomína v knihe *Udalosť* 2x, a to na stranách: 21, 78. V knihe *Pamäť dievčata* 4x, a to na stranách: 57, 71, 72, 112, a v knihe *Roky* 14x, a to na stranách: 22, 67, 88, 117, 120, 124, 130, 152, 221, 224, 226, 228, 243, 258. Už od detstva si rada robím takéto rešerše, pri ktorých si môžem zoradovať čísla za sebou. Nepripomínam vám tento prístup Andyho Warhola, ktorý dokázal vytapeť celú stenu opakujúcimi sa obrázkami Campbellovej polievky? Je to tak. Tak ako tento pop-artový umelec aj ja trpím istou formou autizmu, ktorá sa nazýva Aspergerov syndróm. Táto porucha sa spája s problémami v komunikácii, sociálnym správaním a dodržiavaním rituálov. Ako novonarodené dieťa som bola veľmi kludná. Skoro vôbec som neplakala. Keď som sa zobudila v kočíku, tak som sa pohrala s ručičkami a znova zaspala. Keď ma mama prebaľovala, tak som bola ako bábika, ani som sa nepohla. Mame to vyhovovalo, že som taká pokojná, ktorý rodič by nechcel pokojné dieťa? Mama sa na mňa tešila, keď otehotnela. V tom čase boli v móde husté kučeravé vlasy, ľudia si vtedy často dávali robiť u kaderníka trvalú. Mama mala husté, ale rovné, oco mal kučeravé, ale riedke. Tak si mama povedala, že ja by som mohla mať husté po nej a kučeravé po ocovi. No mám riedke a rovné. Veľmi dlho som bola dojčená. Odmietala som

vziať do pusy hocičo než mamin prsník. Keď ma chceli naučiť jesť niečo iné, tak som to vyplúvala a bola schopná aj niekoľko dní nejesť. Najviac som neznášala kaše, ktoré vyzerali ako grcky. Že by som zjedla nejaké červené jablko, tak to ani za svet, červená farba bola pre mňa čudsná. Občas som pochrúmala nejakú uhorku či brokolicu, proste niečo, čo malo zelenú farbu. Mama mi varila špenátovú polievku, lebo tá mi chutila. Oco mal na to nervy, lebo neznášal špenát, ale čo mal robiť, keď mama musela variť to, čo som chcela ja. Pýtal sa, po kom to decko je, pretože on ako malý papal mlieko a šunku. Veľmi rýchlo som sa odplienkovala, pretože som nevydržala byť pomočená. Pustila som tri kvapky moču, a ručala ako najatá, že mi to smrdí. Vtedy sa ešte nepoužívali jednorazové plienky, ale také, ktoré trebalo prať, a v tých ma štipala rička. Keď mi prišlo obdobie vzdoru, tak som mala zvláštny denný rytmus. Cez deň som spala a o polnoci som sa zobudila vyhajaná a chcela sa hrať a každý sa mi musel venovať, lebo som vrešťala na celý dom. V dome s nami bývali ocovi rodičia a jeho sestra. To bol ešte lepší prípad, keď som dávala najavo, že som hore, pretože sa stalo aj to, že ma mama s ocom vzali na svadbu. Ako ostatní rodičia, tak aj oni ma uložili do izby, ktorá bola vyhradená pre odloženie detí, aby sa mohli dospelí zabaviť. Po pár hodinách mama s ocom len tak náhodou vyšli na balkón a zrazu zbadali svoje 2,6-ročné dieťa, ako sa samo prechádza po nočnej ulici asi 50 metrov od hotela. Vtedy pochopili, čo to znamená, keď u detí nastane niečo, čo sa nazýva podozrivé ticho. Ako

decko som sa stratila nespočetne veľakrát. Na dovolenke pri mori som odmietala nosiť plavky, a tak som splývala s pieskom. Ako som zbierala mušle, tak som sa stratila a naši ma nijako nemohli nájsť. Niekoľkokrát po mne bola vyhlásená pátracia akcia a nezáležalo na tom, kde sme boli, či pri mori, kde ma hľadali plavčíci, alebo na výlete v Tatrách, kde ma stopovala horská služba. Mne nikdy nevadilo, že som sa stratila, len to trochu robilo vrásky mojim rodičom. Moja mama už ako 24-ročná mala šediny. Nevadilo mi, ani keď som sa nejako zranila, mala som trochu iný prach bolesti. Keď sme šli k doktorke a trebalo mi vziať krv, tak som poslušne držala ruku a nechala si pichnúť ihlu do žily. V pohode som sa pozerala, ako krv tečie. Ostatné deti nie, tie, keď zbadali ihlu, tak robili cirkus a museli im držať ruky a nohy. Síce som veľmi nevnímala fyzickú bolesť, ale bola som citlivá na hluk. Keď som počula kosenie, tak som nariekala, že ma bolia uši. To bola bolesť, ktorej som sa bála. A tak keď som v troch rokoch nastúpila do škôlky, tak som celé dni presedela v kúte, pretože ostatné deti boli hlučné. Učiteľky ma volali, aby som sa šla hrať s ostatnými deťmi. Neexistovalo. Deň v škôlke sa začínal tak, že sme si dali rozcvičku a potom sme šli von. Ja som chodila k plotu zbierať listy a ukladala ich za sebou. Občas som chodila do pieskoviska hrabať. Pieskovisko bolo plné psích výkalov. Raz som z toho dostala žltáčku. Nikto nevedel, od čoho to je. Zle som reagovala na rôzne učiteľské výmysly ako napríklad vystúpenia na Mikuláša. Scénku sme nacvičovali 2 mesiace, ale keď prišiel

deň D a rodičia sa usadili, aby si pozreli, aké sú ich deti šikovné, tak som počas spievania odišla z radu a pozerala sa na to všetko ako na niečo úplne nové. Na konci predstavenia som zatlieskala spoločne s rodičmi detí a to bolo všetko. Pre svoju neobratnosť som mala dosť problémy. Raz som sa hrala s vidličkou a omylom som s ňou potiahla po obruse a urobila doň dieru. Učiteľka prišla zazvoniť k nám domov, že som potrhala obrus, aby kúpili nový. Náš dom bol totiž hneď oproti škôlke a učiteľka mala také nervy, že nevydržala, kým po mňa naši prídu. Ja som nevedela povedať, že to bola nehoda. Deti v škôlke si to všimli, že som ako nemá, a tak na mňa začali zhadzovať rôzne príšery. Napríklad niekto ohádzal škôlku pieskom a mohla som za to akože ja. Učiteľka mi za to dala poriadne na zadok. Samozrejme som neplakala, ale dosť ma štípal, tak som si ho vkuse masírovala. Bol práve čas, keď sme mali ísť spať, lebo v každej škôlke sa poobede spí. Ako som tam ležala na posteli a masírovala si zadok, tak som prešla rukou trochu hlbšie, smerom k pišuli. A zistila som, že mi to robí celkom dobre. A tak som ako 5-ročná začala onanovať. Nestrkala som si prsty dnu, len som sa hladila. Vedľa mňa ležalo jedno dievča. Povedala som jej, nech to tiež skúsi, že je to sranda. Nevedela, ako na to, tak som jej strčila ruku do gátí a ona sa rozchichotala. Všimla si to učiteľka a prišla k nám zazvoniť a zase žalovať. Neviem, prečo si to tak brala. V škôlke boli spoločné záchody a občas sme si tam navzájom ukazovali pišule a pišakov. Ja som sa v tom čase bežne kúpala s mamou v jednej vani. S ocom nie.

Iba raz som ho videla nahého. Mal omnoho väčší pišak ako chlapci v škôlke. Ale došlo mi, že keď budú veľkí, tak aj im tak vyrastie. Mne ale nič nevyrastie. Prišlo mi to zvláštne. Prečo nie sme všetci rovnakí? Raz som sa spýtala mamy, ako som vznikla. Tá mi povedala, že keď sa mamka s ockom majú veľmi radi, tak sa mamke začne tvoriť v brušku malé bábätko. Neviem prečo, ale mala som z toho hrôzu. Nevedela som si predstaviť, že jedného dňa aj ja budem mať vlastné dieťaťko. Veď ja som ani nemala žiaden vzťah k bábikám. Všetky, ktoré mi kúpili, boli holé a ostrihané. Chcela som byť chlapcom. Raz sme boli na krstinách môjho bratranca a jeho oco sa smial môjmu ocovi, že nevie si spraviť chlapca. Oco si to kompenzoval tým, že ma bral ako chlapca. Už od štyroch rokov ma bral pretekať na motokáry. Spolu sme pozerali preteky, keď vysielali Formulu 1. Brával ma so sebou do dielne a tam som ho pozorovala, ako opravuje kadečo možné ako rozvody, tesnenia, výfuky, čerpadlá, chladiče, tlmiče... Okrem toho som už od škôlky korčuľovala, lyžovala a jazdila na koni. Vždycky som hrozne milovala zvieratá. Náš dvor bol taká malá zoo. Mali sme 3 mačky, papagája, 2 andulky, 10 Koi kaprov, 15 zajacov a 12 kačiek. Ale mačky sa celé dni len niekde túlali, vtáky boli zavreté v kletke, s kaprami som sa hrať nemohla a zajace aj kačky sa ma báli. Preto som si hrozne priať mať psíka. Mala som pre neho už aj meno. Chcela som, aby sa volal Pterodaktyl. Pterodaktyl je druh lietajúceho dinosaura, ktorý sa podobá na draka. Milovala som dinosaury, hlavne tie z obdobia kriedy. Máme tri obdobia druho-

hôr: trias, jura, krieda. A pterodaktyla som si vybrala vďaka rozprávke dievča a drak: „Na hrade kedysi žilo dievča, ona však rytierom sa chcela stať. Ona nechcela byť len dvorná dáma, to radšej s drakmi sa chcela biť. Dokázať si, že udatné dievča nie je pre smiech ostatných. Nevzdala sa, trénovala, a keď princa odniesol si drak, len ona ku skale dračej prišla s drakom sa biť.“ Bývali sme na sídlisku Stráňany, ktoré tvorilo asi pätinu celkovej rozlohy mesta Michalovce. Mesto malo dokopy približne 35 000 obyvateľov. Nachádzalo sa tu niekoľko blokov bytoviek, rady domov, jazierko, zimný štadión, 2 škôlky, základná škola, stredná škola, škola pre postihnuté deti, pár ambulancií obvodných doktorov, tri krčmy, niekoľko malých potravín a psychiatrická liečebňa. Celá táto oblasť bola od zvyšku mesta oddelená riekou Laborec. Kedysi to bol iný kraj, ktorý už hraničil s Ukrajinou. Potom ale medzi to vytvorili obrovskú vodnú nádrž menom Zemplínska Šírava. Na mape to vyzerá, akoby táto nádrž načahovala ruky za Laborcom, keďže vytvorili odklon z jeho toku. Tak sa Stráňany stali akýmsi ostrovčekom medzi touto nádržou a Laborcom. Rieka je dnes kontaminovaná kvôli nedávnej havárii chemickej továrne a neodporúča sa tam kúpať. Už som počula aj takú historku, že tam nedávno nejaké dieťa z miestnej osady zhltol 3-metrový sumec. V auguste 2006 sme sa presťahovali zo Stráňan na sídlisko Východ, pretože mamina teta nám tam požičala byt, aby sme už nemuseli bývať u ocových rodičov. To bolo mesiac predtým, ako som nastúpila do školy. Tesne po presťahovaní sme šli

na návštevu ku krstným rodičom a oni mali sučku kokeršpaniela, ktorej sa nedávno narodili malé šteniatka. Ja som si vybrala jedno, ktorému už dali meno Bony, a ja som ho už nemohla zmeniť, lebo to mal v papieroch. Priviezla som si ho domov. Dosť plakal za svojou mamou, ja som ho utešovala a vkuse ho mala na rukách. Takto to trvalo až do večera, kým sa nezotmelo. Bonyho som musela nechať u babky, lebo všetci boli názoru, že pes nepatrí do bytu. Tak som Bonymu ešte naliala do misky mlieko a nechala ho babke. Vyrazili sme na bicykli do nášho nového bytu, ktorý bol zo Stráňan vzdialený asi 20 minút jazdy. Mama ma posadila na rúru pred seba a vydali sme sa na cestu. Stráňany sú ale v noci neosvetlené a šli sme po rozbitej ceste. Ako sme šli dole kopcom, tak sme zašli do diery a prevrátili sa. Doteraz si to pamätám do najväčších podrobností. Sedela som na rúre pred mamou, a keď sme dopadli na zem, tak som si vymanila nohu, ktorá bola pod kolesom. Hrozne ma bolela, celá koža z lýtky sa mi zoškrabla. Mama bola ticho vedľa mňa. Ozvala som sa jej, ale ona mi neodpovedala. Chytila som jej hlavu, jemne ju zdvihla a ucítila teplú krv. Rozplakala som sa, pretože som si myslela, že je mŕtva. Tak som tam istú dobu plakala. Zastavilo pri nás auto, čo bolo na túto oblasť zriedkavé, pretože tadiaľ autá nezvykli chodiť. Zavolali sanitku a policajtov. Ako sme čakali na sanitku, ja som odkrývala domov po babku, aby som jej povedala, čo sa stalo. Hneď ma schmatla za ruku a dotiahla na miesto, kde sa to stalo. Ja som celý čas krívala, ale oproti mame moje

zranenie bolo v poriadku. Došli sme tam, keď mamu nakladali do sanitky. Babka sa rozplakala, ale povedali jej, že žije. Ešte sa nás policajti pýtali, či za tú nehodu niekto nemohol, no ja som zo seba nedostala polku slova a svedkovia tvrdili len to, ako nás videli na zemi a zavolali pomoc. Sanitka sa ponáhľala, tak povedali babke, aby ma odviezli autom, pokiaľ môžu, pretože som mala len ľahké zranenia. Po pár dňoch, keď mame zdrôtovali sánku a spravili operáciu ruky, sme ju mohli prísť navštíviť. Všetko vyzeralo v poriadku, až na to, že sa zistilo, že mama bola tehotná a pred tými operáciami musela podstúpiť röntgeny, ktoré s najvyššou pravdepodobnosťou mali poškodiť plod. Všetci sme boli zúfalí a mama povedala na rovinu, že ona nechce postihnuté dieťa. Ale babka vybavila u susedky, že sa pôjdeme k nej modliť a cez ňu ju Boh vylieči. Mala dary uzdravovania, zároveň sa jej Boh zjavoval. A tak, keď ju konečne pustili z nemocnice, sme šli k tej susede a modlili sa. Prorokyňa jej povedala, že Boh jej dáva veľký dar. Mama sa tvárila, že ju počúva, ale ja som doma počula, ako ocovi hovorí, že to bude nanič, a že pôjde na niečo, čo sa volá potrat. Potom si zavolala mňa, aby som sa posadila na stoličku namiesto mamy, chcela sa aj nado mnou modliť. Ja som sa zo začiatku bála, že je na mňa Boh nahnevaný, pretože som sa vo vnútri cítila ako chlapec. Vedela som, že Boh dokáže čítať myšlienky a že vie všetko. A katechétka na náboženstve mi hovorila, keď som sa jej s tým zverila, že už chodím do školy, že už mám dosť rokov na to, aby som sa zmierila s tým, že som sa

narodila ako dievča a prijala svoju rolu. Presne ona nás na hodine náboženstva učila, že černosí majú iné mozgy ako my bieli. Tak som sa posadila do toho plyšového kresla a prorokyňa na mňa položila ruky. Niečo sa modlila v jazyku, ktorému som nerozumela, a potom povedala, že Boh si ma vyvolil. Naplnil ma zvláštne blažený pocit. Mňa si vyvolil a nič zlé o mne nepovedal. Keď sme skončili, celý večer som nad tým premýšľala. Potrebovala som zistiť, v čom si ma vyvolil. Povedala som si, že sa musím v škole veľa naučiť, aby som na to prišla. Pred nástupom do školy sme s mamou prišli k psychologičke a tá jej povedala: „Viete, sú dva typy detí: orchidey a burina. Burinu umiestnite do obvyčajnej školy a tam porastie, no orchidey potrebujú špeciálne hnojivo a prístup.“ Tak som skončila v integrovanej triede, teda sme nedostávali známky, ale mušle, ktoré nám triedna učiteľka každý rok nazbierala na letných dovolenkách. Každý sa učil iným tempom a neexistovali tresty, iba odmeny. Za 4 získané mušle bola jedna sklenená perla, ktorú triedna kúpila v čínskom obchode. Namiesto sedenia za knižkami sme chodili do prírody, tam sadili stromy a učili sa na nich sčítanie a odčítanie, čiže sme neničili prírodu písaním na papier, ale práveže jej pomáhali sa rozrastať. Ako vysvedčenie sme mali slovné hodnotenie:

Vysvedčenie 2007

Žiačka dosiahla pozoruhodné výsledky. Pracovala zodpovedne a usilovne a hlavne úplne samostatne. Vynikajúco zvládala písanie diktátov. V nácviku čítania bola tiež veľmi úspešná,

pretože správne a s porozumením dokáže prečítať akýkoľvek text. Zvlášť treba oceniť jej veľký záujem o mimočítankovú literatúru. Počíta bez chýb, presne a pohotovo. Veľmi intenzívne sa zaujíma o prírodovedné poznatky a vie ich veľmi zaujímavým spôsobom prezentovať. Výborné výkony podávala aj v matematike. Zvládla sčítanie a odčítanie.

Pre mamu bolo normálne, že sa dobre učím, nerobila žiadnu oslavu z toho, že mám dobré hodnotenie. V rodine z jej strany sú samí Mgr., MUDr., JUDr., Ing. Ona bola Ing. Jej oco bol tiež Ing. ale mama nie, ona mala len maturitu na chemickej škole, ale po tej havárii v miestnej chemickej fabrike to zanechala, lebo tam zahynul jej spolužiak. S dedom začali spoločne podnikať, no nič veľké, otvorili si taký malý obchodík. Keď ma k nim mama odviezla na víkend, tak som si u nich doma vždycky kreslila za takým stolíkom, čo mali v obývačke. Polovicu stolíka som si zabrala ja na kreslenie a druhú polovicu stolíka si zabrala babka na počítanie mincí, ktoré toho dňa zarobila. Počítala ich každý deň a mňa takto učila základy podnikania, teda, že podnikateľovi sa niekedy darí, inokedy nie. Vraj každý peniaz má hodnotu, pretože boli dni, keď zarobila veľa a inokedy tam v obchode stála celý deň a zarobila len 40 centov. Mama mi vždycky hovorila, že babka rada šetrí, a tak sa jej môj oco nepozdával, keď som ešte nebola na svete, lebo oco nikdy nebol typ, ktorý by šetрил. Napríklad ešte pred ich svadbou mojej mame vždy vyvolával na pevnú linku, keďže ešte neboli mobily, a pre babku to bol znak toho, že to nie je správny partner

pre moju mamu. Ale mne sa to babkino neustále počítanie mincí páčilo, tak som to po nej začala opakovať. Teda len čo som sa naučila počítať, tak som vkuse len počítala. Narodila som sa v sobotu 23. 10. 1999. Číslo 1999 môžeme rozdeliť na 1 a 999. Keď 9 otočíme máme 6, čiže 666, a keď ku každej 6 pripočítame odobratú 1, tak vyjde 777. Dátum 23. 10. je vlastne $(2 \times 3) + 1 = 7$ a dokonca, keď spočítame všetky čísla 23. 10. 1999, dostaneme 7: teda $2 + 3 + 1 + 0 + 1 + 9 + 9 + 9 = 34$, a $3 + 4 = 7$. Doma sme mali hrozne veľa encyklopédií a zistila som, že 7 je číslo, ktoré dostaneme, keď spočítame elektronegativitu vodíka a hélia, teda jediných dvoch prvkov, ktoré boli vo Vesmíre ešte pred vznikom prvých hviezd. V Biblii by sme vodík mohli považovať za vodu a hélium za oblohu. Pri stvorení sveta v Genezis sa opisuje dielo druhého dňa: Boh povedal: „Buď obloha uprostred vôd a staň sa delidlom medzi vodami.“ Chcela som si veľa načítať o vyvolenosti. Knihovníčka mi doniesla knihu od Arendtovej, *Pôvod totalitarizmu*. Väčšine slov som tam nerozumela, ale všimla som si, že slovo vyvolený sa tam vyskytuje veľmi často. Vyvolenosť sa spájala so Židmi. Požičala som si ako prvé hebrejský slovník, no mama mi ho našla a poslala ma ho vrátiť späť, že do čoho ma to moja baba zmanipulovala. Odkedy ju pustili z nemocnice, sa správala inak. Hovorí sa, že keď človek prežije úraz hlavy, tak sa môže zmeniť a mame sa to stalo. Dostávala šialené výlevy hnevu. V jednom kuse ma mlátila. Babka ma vzala k psychologičke, pretože na mne videla, že potrebujem pomoc.

Psychiatrická nemocnica Michalovce

27. 2. 2009 – *Dieťa prichádza na vyšetrenie s babkou. Kontakt možný, podrobuje sa spolupráci. Nálada smutnejšia. V rozhovore uvádza, že mamka býva nervóznejšia, keď sa jej prizná, že cez víkend u babky necvičila na gitare, tak dostane po líci a nadáva na ňu. Má zakázané kresliť. Dotazník afektivity má patologicky zvýšený pre oblasť paranoidity, depresie, obsesie a nestability. Kresba rodiny je v norme. Kontakt s realitou zachovaný, labilita, tendencia k zakrývaniu ťažkostí, disimilácii, ambivalentný postoj k ľuďom. Záver: Osobnosť vo vývine, skôr introvert, umelecky založená, aktuálne depresívna. Babka prichádza na vyšetrenie s vnučkou, lebo je iná ako ostatné deti, vážnejšia. Má iba jednu kamarátku, doma sa trápi, že sa rodičia hádajú. Babka má zvýšenú senzitivnu vzťahovosť.*

Keď sa to dozvedela mama, že babka so mnou bola u psychologičky, tak povedala, že teraz tam pôjde so mnou, a pekne poviem, že ma nemláti, inak ma umiestnia do detského domova, a tam sa mi určite nebude páčiť.

18. 3. 2009 – *Kontrolné psychologické vyšetrenie s matkou. Matka udáva, že dieťa je iné, nepraktické, má svoj svet, nevie, kde je sever, aj v škole ju vidia ako inú. Neprežíva situácie, keď sa jej ubližuje. Ona všetko rozdá, jej nikto nič nedá, ju to vôbec netrápi, pôsobí nemotorne. O dcérinej babke povedala, že je taká pobožná, že to chce vymodliť. Dieťa pri pohovore počúva, odpovedá len na výzvu, pričom pôsobí úzkostne, vrtí sa, kýva nohami, na otázky odpovedá, že sa vôbec necíti v neporiadku.*

Mame sa narodila moja sestra úplne zdravá. Počula som, ako sa s ocom rozprávala, že doktor jej povedal, že všetko je v poriadku. Keď sme ju boli pozrieť v pôrodnici, tak to bolo to najrozkošnejšie stvorenie, aké som v živote videla, no keď ju s mamou už pustili domov, začala mi liezť na nervy, lebo jediné, čo celé dni robila, bolo, že spala alebo revala. Mama bola stále nervóznejšia. Vždy, keď som niečo prevrhla v kuchyni a zobudila sestru, tak ma spráskala. Raz išla vyskakovať z okna, keď nemala mlieko pre sestru. Babka k nám musela chodiť a jej variť kmínovu polievku. Povedala jej, že od toho sa jej začne tvoriť mlieko. Mama nemala na nič čas. Do školy som chodila špinavá v nevypratom oblečení. Oco často nebol doma. Rozhodol sa, že si otvorí firmu v oblasti kúrenia. A zákazníkov si chodil zháňať do miestnej diskotéky, kde chodili kadejakí majitelia firiem, ktorým chodil robiť kotly. V tej diskotéke sa diali rôzne veci, raz tam zavesili nejakého chlapa, čo si hovoril Slon, ale k slonovi mal dosť ďaleko, bol môjmu ocovi asi po pás. Vyzeralo to ako hra, nikto ho nemohol dať dole, až kým neprišli policajti. Oco ho nemal rád, lebo kedysi mu ukradol kolesá z auta, dal si ich na svoje auto a jazdil s nimi. Ten Slon takto terorizoval kadekoho, veľa ľuďom liezol na nervy. Mama po ocovi vkuse kričala, že pre nich organizuje drahé párty, kde míňa strašne veľa korún. V tom čase mi mama dávala na zmrzlinu eurá a nechápala som, prečo stále pred ocom hovorila o korunách, veď už to bol dlhší čas, čo Slovensko prešlo na euro. Mama ma často poňho o polnociach posielala, aby som ho priviedla domov.

On ma nikdy neposlúchol, kúpil mi lístok na bowling, aby som sa šla zabaviť a nechala ho aj s jeho kamarátmi. Mala som rešpekt pred tými ľuďmi, prišli mi drsní. Vozili sa v drahých autách a oco chcel byť jeden z nich, takže sám si kúpil Mercedes ML 270 CDI, čo bol model asi z roku 2004, takže v roku 2008 nebol najnovším modelom, ale tak oproti ostatným autám na sídlisku, ktoré boli väčšinou krabicové škodovky z 90. rokov, to bolo fajn auto. Mama naňho hučala, že to auto strašne veľa žerie, no on mal chuť spraviť diery do sveta, aj keď sa nikdy dobre neučil. O to sa pokúšalo viacero ľudí z jeho strany rodiny. Keď som mala 9 rokov, tak mi babka hovorila, že jej brat, teda oco strýc, už v 17 rokoch utekal do Kanady, pretože si chcel splniť americký sen a nie tu trčať s komunistami. Chcel spoznávať výnimočných ľudí. Už tu mal dobré kontakty, konkrétne vtedy do Ameriky utekal so synom prokurátora. Nakoniec ich oboch chytili a mali problémy. Na vojne ich za trest presunuli k Pétepákovi, teda k pracovnej rote. Ale on si tam našiel kontakty a čoskoro slúžil u veliteľa. Potom sa zamestnal ako policajt v Tatrách a zaplietol sa s čečenskou mafiou. Horko-ťažko sa z toho vyhrabal, lebo chcel dať niekoho zabiť, a mafiáni už chceli peniaze, aj keď si to potom rozmyslel. Preto svoje tri dcéry poslal na školy do zahraničia, aby ho nemohli cez ne vydierať. Jedna je dneska vedkyňou v Kalifornii a naozaj mení svet. Vraj sa na ňu veľmi podobám. Babkin brat zomrel ako 62-ročný, keď sa opil a spadol zo schodov na hlavu. Stalo sa to v roku 2009 a ja som bola dosť veľká, aby som šla na poh-

reb blízkej osoby. Mala som ho fakt rada. Počas cesty z Michaloviec do Tatier som potichu plakala, aby to ostatní nevideli. Nemala som rada, keď ma ľudia videli plakať. Mala som taktiku, aby som si nemusela utierať slzy, tak som poriadne otvorila oči, aby slzy vyschli. Celú cestu som sa snažila odreagovať a myslieť na niečo iné ako na smútok. Počítala som stromy, aby som sa odreagovala. Napríklad na dvore cintorína bolo 8 stromov vysadených do štvorca. Ale akoby deviaty chýbal. Všetky boli rovnako veľké, dub vždy nasledoval po buku. Ostatné ihličnany sa striedali. Vzhľadom k tomu, že sa vyskytovali dve borovice a len jediná jedľa, musí byť ďalší v rade jedľa, nasledovaná bukom. Najradšej som otáčala puzzle. V Tatrách sme mali ostať niekoľko dní, takže som si so sebou vzala puzzle. Už vtedy som poskladala 3 000-kusové puzzle. Ale nebol to môj posledný pohreb, keďže moji rodičia boli mladí, mama mala 22 a oco 21 rokov, keď som sa narodila, a tak som mala všetkých pradedov a prababky. Dokopy ich bolo 8. Babka mala okrem brata aj sestru, ktorá si vzala muža z čarodejníckej rodiny. Všetci tam zošaleli. Nikto k nim nechcel chodiť, pretože im hovorili, ako im po dvore pobehujú démoni. Babkin oco mal židovský nos, mohol mať nejakých vyvolených v krvi. Taký nos mal aj môj oco, ja som nos po ňom nezdédila, našťastie. Z dedovej strany zase boli samí bojovníci. Rod Krajňakových pochádza od kozákov. Kozáci boli bojovníci z ukrajinsko-ruskej hranice. Z ocovej strany boli protestantského vierovyznania, na rozdiel od maminej strany, kde boli všetci

katolíci. Ale meno mám podľa pradedu z matkinej strany, pretože oco ho mal rád, bol to dobrý človek. Bol to dobrovoľný hasič a dodnes sa v jeho rodnej dedine koná memoriál na jeho počesť. Mama po tej nehode na bicykli začala kradnúť. Keď kočíkovala moju sestru Olivku, tak hádzala do kočíka rôzne potraviny a drobnosti. Raz ju pristihol SBS-kár a spýtal sa, či niečo má v úložnom priestore kočíara. Ja som povedala, že áno. Bonzla som ju. Brala som to tak, že je to pre jej dobro. Za to ma doma poriadne zrezala. To isté sa odohralo, keď ma chcela prepašovať na detské lístky na plaváreň, a ja som priznala, že nemám toľko rokov, koľko hovorí. V Biblii sa písalo, že každé klamstvo sa nám zapisuje, tak som nechcela, aby mama mala hriech. Nevedela som sa pretvarovať ani pri malých klamstvách ako napríklad, že sa mi páči nejaký darček, ktorý som dostala od člena rodiny. Prosť som nevedela prejavíť emóciu. Mama ma zakaždým štipla, aby som niečo na to povedala. Ja som zo seba nedostala ani slovo. Zase mala dôvod k výprasku. Raz sa stalo, že oco prišiel opitý domov a mama ho chcela natočiť, aby mu ukázala, ako vyzerá, keď je opitý, tak prišla za mnou, aby som jej ukázala, ako sa zapína na mobile kamera. Ja som jej to nechcela ukázať, a tak ma zmlátila a potom sa pustila do oca, bila ho remeňom z nohavíc, že je zase opitý a že toho už má dosť. On jej ho vzal a zmlátil ju. Kričala ako levica. Na ďalší deň nás všetkých vystaľovala z domu, teda mňa, oca aj sestru. Mňa preto, že som sa jej nezastala, keď ju bil, čo mi bolo vtipné, lebo ona mňa večne bila, a teraz ona odo mňa

chcela, aby som sa jej zastávala. V to ráno, keď nás odviezla na Stráňany, tak bolo celé sídlisko hore nohami. Mama sa tam hádala s ocovými rodičmi a navzájom po sebe hádzali topánky a neskôr hocičo, čo bolo poruke. K ich hádke sa postupne pridali psy susedov, ktoré brechali tak intenzívne, že ich po chvíli sprevádzali psy aj z iných ulíc, ktoré už pravdepodobne nevedeli, z akého dôvodu brešú psy na našej ulici, len brechali z princípu, že brešú oni. A na Stráňanoch bolo veľa domov so záhradami, kde chovali kačky a tak podobne, takže celé Stráňany sa ponorili do oparu všelijakých možných zvukov a zavíjaní. Ale netrvalo to dlho, mama to dosť rýchlo ukončila a odišla, asi jej bola zima, lebo mala len tielko, aby ocovým rodičom ukázala tie čierne modriny. A tak sme skončili naspäť na Stráňanoch. Ako som odtiaľ chodila do školy a zo školy, tak som sa tam zoznámila s ostatnými deťmi, ktoré boli omnoho vyspelejšie ako moji spolužiaci z integrovanej triedy. Chodila som za nimi hrať pogy. To bola hra, pri ktorej sa používali papierové okrúhliny menom pogy, ktoré sa otočili tvárou k zemi a naskladali na seba. Neskôr sa do nich hádzalo kinmi, to boli vyrážatká, tiež okrúhle, ale zo železa alebo plastu. Kto koľko pogov obrátil, tak toľko si mohol nechať. Bol to taký detský hazard. Občas sme chodili do lesa, kde sme si stavali bunker z konárov a lístia. Do toho lesa chodilo strašne veľa feťákov, Stráňany sú známe práve vďaka narkomanskej scéne. Keď sa nám nakoniec podarilo postaviť bunker, tak tam utiekol nejaký feťák sa skryť, pretože dobodal svoju frajerku. Policajti ho tam

chytili a už z toho bolo miesto činu, tak sme tam nemohli chodiť. Všade naokolo boli otvorené kanály, pretože bezdomovci kradli veká od kanálov a nosili ich do zberných surovín. Nebolo nič nezvyčajné, keď sa tam niekto prepadol. Raz sa mi takto prepadol môj psík Bony, museli ho vyťahovať hasiči. V lese sa nachádzal židovský cintorín a niekoľko pomníkov padlých hrdinov. Boli pokreslené grafitmi a naokolo to páchlo po moči. Bolo tam aj niekoľko kvetináčov, ktoré sa rozpadali a stáli nakrivo ako veža v Pise. Raz niekto z partie priniesol pivo. Mne to tak vtipne stúplo do hlavy a môj Bony ma musel odtiahnuť domov, lebo som sa opierala o každý druhý strom. Doma si to našťastie nikto nevšimol. Ostatné deti zo Stráňan v mojom veku už fajčili, najčastejšie šlo o ukrajinské cigarety. Ja som to vyskúšala, a ony mi povedali, že to robím zle, že dym musím ťahať do pľúc a nie do úst. Tak som si jeden balíček od nich vzala so sebou a na tajňačku to trénovala. Vyfajčila som celý balíček a povracala sa. Odvtedy mi to nikdy nechutilo. Tak som vymyslela iný spôsob, ako medzi nimi vyniknúť, kupovala som si energetické nápoje. Všetko, čo škodilo zdraviu, bolo pre nás drsné, a energetáky predsa škodia srdcu. Aj som zisťovala, čo robia vo voľnom čase. Oni, že pozerajú pécčko. Netušila som, čo to je. Proste to bolo porno. Ale ako 10-ročná som nevedela, čo to je. Nakoniec mi to poslali na Facebook. Práve vtedy s touto stránkou nastal veľký boom. Pozrela som si to doma na počítači, lebo som ešte nemala dotykový telefón. Nepáčilo sa mi, ako tam ženy v jednom kuse zavíjajú od bolesti. Zistila

som, že pišula sa povie dospelácky vagína a pišák je penis. Všetci sme mali tak 10, 11, 12 rokov. Väčšina dievčat z našej partie žiadne prsia nemala, až na jednu, ktorá mala 12 a už mala aj prvú menštruáciu. Vážili sme si ju, bola už ako dospelá. Aj ja som chcela čím skôr zostarnúť a byť dospelá. Hlavne som nechcela ďalej chodiť do integrovanej triedy, ale dostávať známky ako ostatné deti. Doma nikto nevedel o tom, do akej partie som sa dostala. Nikto ma nepodozrieval, že robím niečo zlé. Po 3 mesiacoch nás mama vzala naspäť do bytu na sídlisku Východ. Za tie mesiace sa umúdrila. S ocom sa rozviedla, ale nechala ho v byte bývať aj naďalej. Oco jej kúpil nový Volkswagen Golf GTI. a vzal nás na dovolenku do Chorvátska, no tá dovolenka sa mi vôbec nepáčila. Nebývali sme v stane ako na dovolenke v Grécku, kde sme boli pred rokom, ale bývali sme v 5-hviezdičkovom hoteli, kde som musela nosiť všade slušné šaty. Keď som prvýkrát prišla na raňajky, nemohla som sa rozhodnúť, čo si dám, lebo tie švédске stoly zaberali 3 sály. Nakoniec som si každý deň dávala praženicu. Na svoju partiu zo Strážan som časom skoro zabudla, pretože po príchode na Slovensko sme pravidelne začali chodiť na spoločné rodinné výlety, aby sme upevnili vzťahy. Oco si vtedy robil poľovnícky kurz a mňa brával na strelnicu. Tam som sa naučila mieriť na terč. A vďaka tomu som sa v škole prihlásila na strelecký krúžok, a tak som sa na druhý stupeň základnej školy dostala do športovej triedy, ktorá bola už normálne známkovaná, teda som ako 10-ročná dostala svoju prvú naozajstnú známku, bola to jednotka

z písomky na predmete geografia. 3x do týždňa som chodila na tréningy a počas víkendov sme cestovali po Slovensku a chodili na rôzne turnaje. Dostala som sa na majstrovstvá Slovenska, a to som bola 12-ročná proti 15-ročným. Fakt mi to šlo, robila som, čo ma bavilo, a kašľala na tých, čo nemali nič iné na práci, len fajčiť, pozerieť porno a piť pivo. Nechcela som ani myslieť na to, kde skončia, keď ako 12-roční miešajú pivo s vodkou. Mňa bavilo chodiť do školy a potom na tréningy. Učila som sa na samé jednotky. Takto som fungovala 3 roky, teda do siedmeho ročníka, potom sa stalo niečo, čo nikto nečakal. Oco dostal porážku. Pamätám si to ráno, akoby to bolo včera. Oco šiel do kúpeľne a zrazu sa ozvala rana. Spadol na zem a mama sa začala dobíjať do kúpeľne, čo tak buchlo. Ja som bola v izbe a počúvala to. Keď jej neodpovedal, začala zúfalo kričať a otvárať dvere, ktoré priláhol. Zavolala sanitku a jeho najlepšiemu kamarátovi. Jeho kamarát vybavil vrtuľník a už ho viezli do Košíc. Bolo to v priebehu niekoľkých minút, z okna som pozorovala, ako odlieta. Pár dní ho držali na prístrojoch, ale už to bolo zbytočné, lebo len ony zaňho dýchali. Jeho mozog bol úplne zaliaty krvou. Pitva preukázala, že mu naraz praskli všetky žily. Babka zakázala, aby mu odobrali orgány na darovanie. Verila, že do pohrebu vstane z mŕtvych. Ale nestalo sa. Na pohreb prišli stovky ľudí, oco bol obľúbený, totiž rád pomáhal. Bol to taký Robin Hood, ale tvorili sa mu dlhy. Raz ho okradla jedna firma, keď im spravil veľkú zákazku, a keď sa snažil pokryť náklady, ktoré mu vznikli, spravil ďalšie dlhy. O 3 roky už ten

dlh bol vo výške skoro 2 miliónov eur. Aspoň takto mi to doma vysvetlili, ja som v 13 rokoch nemala poňatia o tom, ako funguje podnikanie, ale viem, že mama spomínala, že na koruny mal oco 50-miliónový dlh, čo je asi 1,7 milióna eur. Ja som registrovala len to, že často chodil robiť zákazky po celom Slovensku, sem-tam jazdil aj na Ukrajinu. Hrozne sa pre tie dlhy trápil, do toho pil, a keď mal od svojich 12 rokov problémy s vysokým tlakom, podpísalo sa to na jeho žilkách. Aj moji spolužiaci prišli na pohreb. Nepoznala som väčšinu ľudí, čo prišli, ale bolo toľko vencov, že by pokryli 10 hrobov, takže sme ich ani všetky nepoužili. Moja babka vkuse plakala a nedala sa utíšiť. Prvýkrát som videla plakať aj deda, jeho otca. Babkinej sesternice dcéra mala dary, že videla Boha, prišla z Bratislavy upokojiť babku, že oco sa jej zjavil a že je v nebi, že sa nemusí báť. Ja som ale bola nahnevaná na Boha. Mama vkuse plakala. Ale hlavné bolo, že sa vtedy s ním rozviedla, keď ju zbil, pretože teraz prišiel exekútor, a šiel vziať celú firmu. Keby sa nerozviedli, tak by nám zobral aj byt. Exekútor nás ošklbal ako Hitler Židov v koncentráku. Jediné, čo nám ostalo, bolo, že sme dostávali sirotský dôchodok, čo bolo 120 eur na mňa a na sestru tiež rovnaká suma a mama dostávala vdovský 150 eur. Nič moc na dnešnú dobu. Niektoré veci, ktoré neboli zapísané vo firme a nestihol ich exekútor vziať, si nechala moja rodina z ocovej strany, že oni rozbehnú nanovo firmu a budú sa o mňa a sestru starať. Boli tiež veriaci, ale nakoniec sa rozhodli, že si za to, že zomrel, môže sám, a tieto peniaze sú požehnaním pre nich. Bola tam

diamantová brúska, a tak ďalej, veci v hodnote možno 30 000 eur. Tak 4 mesiace po ocovej smrti z toho zaplatili poriadnu svadbu. Nikdy v živote nepracovali. Po škole ocova sestra s tým priateľom, aktuálne manželom, bývali v dome ocových rodičov a prižívovali sa ako pásomnice. Nám teda nezostalo nič, len chudoba, lebo mama v tom čase nechodila do práce, lebo bola dlhodobo na práceneschopnosti pre depresie. Pritom v Biblii sa píše, že treba pomáhať sirotám: Exodus 22, 22. verš: „Vdove a sirote nebudeš krivdiť. Ak im budeš a oni budú volať ku mne, ja isto vypočujem ich volanie, vzbĺkne môj hnev a pobijem vás. Potom budú vaše deti sirotami a ženy vdovami.“ Rozhodla som sa Boha vyskúšať, či je to pravda, že on ochraňuje siroty. Približne rok po smrti oca som jedného dňa okolo polnoci vzala mamino auto a obehla policajtov s vypnutými svetlami, aby ma začali naháňať. Toto isté urobil oco, keď mal 18 rokov, a aj babka, teda jeho mama, keď mala 25 rokov. Policajti si samozrejme zavolali posily, ktoré ma čakali na konci Sobraneckej cesty. Na križovatke Sobraneckej a Masarykovej som v rýchlosti približne 120 km/h stočila volant a preletela cez ostrovček. Bola to najvyššia možná rýchlosť pre tento Renault Twingo. Keby to vytiahlo na 250 km/h, tak by som tam vletela v 250 km/h. Pri náraze na kraj ostrovčeka som zrušila prednú aj zadnú nápravu a preletela cez dve značky, ktoré boli odo mňa vpredu aj vzadu asi meter vzdialené, čo bol poriadny kaskadérsky kúsok. Evanjelium podľa Lukáša 4. kapitola, 9. verš: „Ak si syn boží, skoč zo strechy chrámu, veď je písané,

že prikáže anjelom, aby ťa zachránili.“ Naraziť zboku väčšinou znamená, že si človek zlomí väzy. Nemala som ani airbag či pásy, takže pri náraze by ma pravdepodobne ani rodina nespoznala pri identifikácii tela. Tak v tej Biblii asi fakt píšú skutočné veci, a nie rozprávky. Auto odhodilo 30 metrov od ostrovčeka a zastavila ho až benzínka. Zo všetkých strán ma obkľúčili policajné autá, bolo ich asi 6. Sobranecká cesta v Michalovciach je dosť dlhá na to, aby sa stihli všetci zmobilizovať. Hneď po mne kričali: „Vystúpte z auta!“ Otvorila som dvere a vystúpila, prikázali mi: „Ruky na kapotu!“ Všetko som robila, čo chceli. Bála som sa ich, vedela som, akí dokážu byť brutálni. Raz som pri nejakej politickej relácii v telke videla graf, že práve policajti sú voličmi neofašistických strán a že si uvedomujú, že sa môžu chovať ako gestapo. Chvíľu na mňa civeli, ale neurobili žiadne ďalšie opatrenia, len ma nechali s vyloženými rukami. Pýtali sa, či som pila a či som ochotná podrobiť sa dychovej skúške. Súhlasila som. Kým si jeden z nich pripravoval veci na dychovú skúšku, ostatní policajti komentovali moju jazdu: „Ja už som videl, ako sa bude kotúľať to auto.“ Druhý tvrdil: „Poriadne ďaleko ju odhodilo.“ Tretí: „Je to dzignutá piča.“ V tom som sa naňho pozrela tým najhorším pohľadom, aký som zvládla, že ako ma to nazval? Mňa! Viktóriu, narodenú 23. 10. 1999! Fúkla som do dregera a vyšiel výsledok 0,1 promile. Povedal, že predsa som niečo pila. Ja som povedala, že radlera, lebo jednu plechovku radlera som pred jazdou vypila. To som fakt netušila, že aj z radlera sa dá nafúkať. Opýtal sa, koľko

mám rokov. Ja že 14. „Koľko?!“ zarazil sa ten árijec, čo ma nazval pičou. Nezopakovala som mu, určite dobre počul. „14 má!“ opakoval ostatným kolegom. Keď som povedala priesvisko, tak ma ten blondiak s orlím nosom a obrovskými modrými očami, čo úplne vyzeral ako gestapák, spoznal. Poznal môjho oca. Povedal, že tiež si zvykol občas vypiť, ale že to bol dobrý človek. V tej februárovej zime som tam s nimi trčala dosť dlho a snažila sa zachytiť príležitosť, kedy zdrhnúť. Nikdy som nič podobné nevyviedla a nie to už rovno s policajtmi. Nechcela som ísť domov. Nechcela som nič, nechcela som žiť, napriek tomu, že som pred chvíľou dostala druhú šancu na život. Nevážila som si toho. Nepremýšľala som nad tým, čo bude ďalej, keď to prežijem, lebo som nečakala, že to prežijem. Po čase prišiel ten árijský blondiak a povedal, že keď mu nepoviem, kde je moja mama, tak mi jednu strelí a zuby si budem po zemi zbierať. Ja som sa vtedy strhla a utekala smerom ku garážam, tam som mala celkom šancu sa ich zbaviť. Ale medzi nami ešte boli kamióny a tie ma spomalili a policajti ma dolapili. Ten, čo ma schmatol, ma dotiahol k stene benzínky a hodil o ňu. Ja som v tej rýchlosti nastavila lakte, aby som nedopadla na zápästie, ale na lakťovú kosť, lebo by sa mi ešte zlomilo. To nás učili na basketbale, že je ťažšie zlomiť lakťovú kosť než zápästie. Dobešli aj ostatní a strkali do mňa a dobýjali o stenu. Potom sa jeden rozhodol mi dať putá a poriadne stiahnuť, že mi zmodralo zápästie. Doviedli ma k autu a tam posadili. Zase mi ten blondiak povedal, že som len piča. Nakoniec som im

povedala, kde je moja mama a šli po ňu. Samozrejme k nám musela dôjsť pešo, takže som tam mrzla dokopy asi hodinu. Oni mali na sebe termoprádlo, im to nevadilo, ale ja len tenké legíny. Z tej zimy mi z nosa začal tiecť sopleľ, ale nemohla som si ho poutierať rukou, pretože som mala putá. Skúšala som si ho obliznúť jazykom, ale nešlo to. Bolo to blbé, lebo som tam stála ako nejaké sopľavé decko. Tých policajtov asi ten sopleľ vzrušoval, lebo z ničoho nič ma otočili tvárou k autu, akoby mi chceli čumieť na zadok. A ten árijec za mnou prehlásil, že som piča. Ja som povedala: „Chod' do piči.“ V tom som zacítila poriadny úder po ľavomuchu. Zamotala sa mi hlava, oprela sa o auto a ostala na ňom visieť, kým mi zvonilo v mozgu. Do toho ma strašne rezali tie putá na ruke. Keď došiel vyšetrovateľ a nariadil, aby mi tie putá dali dole, tak som sa nedokázala ani podpísať, nemala som v rukách žiadny cit. Po vyšetrovateľovi sa dostavila mama. Nič mi neurobila, bola rada, že som prežila. Potom nás odviezli na stanicu, ja som musela ísť v inom aute ako mama, lebo mysleli, že zase zdrhnem. Len čo som sadla do auta, tak som si všimla, že z diaľky nás kameruje televízia JOJ. Ten árijec určite zavolať JOJ-ku, keď šli po mamu. Na ďalší deň to bolo v JOJ-ke, PLUS-ke a regionálnych správach. Až teraz bol z toho cirkus. Spolužiačka, ktorá mi neverila, keď som jej na ďalší deň hovorila, čo sa stalo, ma uvidela večer v správach a ostala úplne bez seba. Vraj, keď ma videla v telke, vybehla do izby a hodinu čumela do stropu. Taká z toho bola hotová. Článok z môjho prípadu znel:

Viktória (14) za volantom!

Michalovce – Školáčka za volantom prekvapila policajtov! Viktórii (14) odvaha nechýbala a v noci na piatok sadla za volant. Navyše na veselo zafarbenom Renaulte Twingo ani nezapla svetlá, a tak si jej jazdu všimla hliadka. Keď ju chceli stopnúť, snažila sa im malým autíčkom ujsť. Po naháňačke mestom však nezvládla zákrutu, narazila do obrubníka a dostala šmyk rovno v križovatke. Mala obrovské šťastie, nič sa jej nestalo.

Do pár týždňov mi prišlo rozhodnutie, že mám zákaz šoférovania motorových vozidiel na dva roky. Tak, mala som 14 rokov, aj tak som nemohla šoférovať. Pár dní po nehode sme boli čistiť ocov hrob a ja som sa zapozerala na jeho dátum úmrtia. 6. 2. 2013, ja som havarovala 14. 2. 2014. Čo je presne rok, týždeň a deň odkedy zomrel. A navyše o jednej hodine ráno. Štyri jednotky. Mimochodom aj ten dátum 14. 02. 2014 je 1402 a 2014, čo je palindróm. Spolužiaci ma uznávali za tú nehodu, čo sa mi páčilo, pretože som sa pred nimi doteraz hanbila, že chodím roznášať letáky. Už rok som roznášala letáky, aby som nejako prispela do domácnosti. Bolo to na papier napísané na moju mamu, pretože na Slovensku sa môže brigádovať od 15 rokov, nie od 13, a spolužiaci to nedokázali pochopiť, vysvetľovali si to tak, že som chudera, čo nemá na jedlo. Až na strednej, keď začali aj oni brigádovať, tak to brali inak. Vďaka tej autonehode som sa dostala do partie, kde sa fajčila marihuana, ktorej sa hovorilo tráva. Bolo to preto, že odkedy som dostala tú ranu za ucho od policajta, sa mi zhoršila koncentrácia a rýchlo som skĺzla z jedno-

tiek na trojky. Niekde na internete som sa dočítala, že v takýchto situáciách pomáhajú drogy. Tak som vyhládala tú partiu zo Stráňan, ktorú som spoznala, keď som mala 10 rokov. Členovia tejto partie za tie roky prešli na rôzne druhy drog. A tak raz po škole sme sedeli za krčmou na Stráňanoch a prišlo tam dievča menom Mária, ale všetci ju volali Mariša. Nám bolo okolo 14 rokov, ona mala 23 a brala piko, teda pervitín. Spýtala sa, kto má mobil, že treba zavolať hlavnému dílerovi. Ja som im dala svoj mobil, necítila som z toho žiadne nebezpečenstvo. Mariša vyzerala ako chlapec a vkuse sa škrabala na modrinách po vpichoch. Po chvíli vytáčania prehlásila, že mobil je napichnutý. Prišla na to tak, že v ňom praskalo, a tak mi ho vrátila, a z tej objednávky nebolo nič, lebo všetci sa zľakli, a tak sme sa pobrali domov. Povedala som si, že tá Mariša asi vie, o čom hovorí, vraj sa už dosť dlho pohybovala v drogách. Ja som tomu zo začiatku nemohla uveriť, že by mi naozaj mohli odpočúvať telefón. Toho večera som ležala na posteli v izbe a dívala sa na ručičkové hodinky, ktoré boli naproti mne na stene. Na ručičkových hodinkách sú čísla 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12. Keď ich rozdelíme na dve polovice: prvá bude z 1, 2, 3, 4, 5, 6 a druhá bude obsahovať čísla 7, 8, 9, 10, 11, 12. Keby sme mali spraviť páry čísel z oboch skupín, ale z prvej by sme brali od začiatku a z druhej od konca, tak vyjdú dvojice 1 a 12, 2 a 11, 3 a 10, 4 a 9, 5 a 8, 6 a 7. Keby sme každú z dvojíc spočítali, tak $1 + 12 = 13$, $2 + 11 = 13$, $3 + 10 = 13$, $4 + 9 = 13$, $5 + 8 = 13$, $6 + 7 = 13$. Vyšlo nám 13, 13, 13, 13, 13, 13. Teda 6×13 . 13 je dvojčíslo. Zostavme to 6. 2.,

a keď pridáme číslo 2013, máme 6. 2. 2013, čo je dátum úmrtia môjho oca. A vtedy mi napadlo, že oco zomrel vo februári 2013, a keďže február je druhý mesiac v roku, tak vychádza číslo 13,2 a 13,2 miliárd rokov je vek Vesmíru. Preto sa asi hovorí: „13, pán Boh pri nás“. Rozobrala som počítač, aby ma nemohli odpočúvať. Mala som počítač od Dellu, kde pracoval Edward Joseph Snowden. Američan s ruským občianstvom, ktorý dal novinárom k dispozícii dokumenty o sledovacích aktivitách americkej National Security Agency a britskej Government Communications Headquarters, ktoré začali zverejňovať v júni 2013. Vďaka nemu vznikol „Snowdenov efekt“, teda efekt, ktorého súčasťou je reakcia na Snowdenovo odhalenie existencie globálneho dohľadu, ktoré podnietilo diskusie o masovom dohľade, vládnom tajomstve a rovnováhe medzi národnou bezpečnosťou a ochranou informácií. Po nehode som absolvovala 7 sedení u psychologičky na psychiatrii. Konkrétne 27. 5. 2014, 4. 6. 2014, 8. 7. 2014, 28. 7. 2014, 5. 8. 2014, 28. 8. 2014, 23. 6. 2015. Keď som jej povedala o tom, že ľudia sú sledovaní cez počítače a mobily, tak tomu nechcela veriť. Povedala to aj moje mame, nič také ako psychologické tajomstvo, teda mlčanlivosť, nedodržiavala. Odporučila jej, aby ma dala hospitalizovať. Ja som na mamu vyletela s tým, že na žiadnu hospitalizáciu nejdem a dokonca som na ňu vytiahla nožík, aby si uvedomila, že slovo psychiatria predou mnou nemá už nikdy vyslovovať. Bolo by mi jedno, keby som skončila v polepšovni alebo v balse, ale hlavne nie na psychiatrii. Mama sa ma zľakla a odviez-

la ma k babke a dedovi na Strážany, nech so mnou robia poriadky oni. Odvtedy som bývala u nich. Tam som aspoň mohla venčiť svojho psa Bonyho, ktorý mal síce už 10 rokov, ale energie za 3 šteňatá. A raz ako sme išli okolo jednej krčmy, tak sa mi prihovril akýsi blondiak, že mi kúpi pitie a pre Bonyho vypýta vodu. Mala som 15 a dovtedy ma žiaden chlapec nepozval na pitie. Ale keďže ma už mama vyhodila z domu, tak som sa cítila vyspelejšia, a tak som prijala ponuku, aj keď z toho páchlo rande. On mi vzal pivo a Bonymu miskú vody. Pozval ma, aby sme sa šli prejsť k Laborcu. Povedal, že sa volá Peťo. Bol blondávy a ja som dostala tie svoje mindráky, ktoré som mala pri árijskej rase. Začalo to tou nehodou, keď sa ku mne ten blondávy policajt tak hnusne správal. Pivo mi tak trochu stúplo do hlavy a chcela som si sadnúť do trávy. Keď sme si sadli, tak sa ma spýtal: „Si panna?“ Ja som odpovedala, že áno. Vzdychol si. A čo čakal? Veď som ešte chodila na základnú školu. „A čo keby som ťa odpanil?“ Nechcela som to, ale on ma začal bozkávať. Nebránila som sa, bolo to prvýkrát, čo som bola tak blízko cudzieho chlapa a navyše modrookého blondiaka, čo vyzeral ako Putin. V škole sme mali učiteľku, čo žiakom komolila mená. Mňa neprečítala ako V. Krajňaková, ale Ukrajinaková. Rok pred týmto našim rande, teda v roku 2014, prišla Ukrajina o Krym. Polostrov Krym vyzerá ako penis s vajcami. Zo západu sú dve gule a na východnej časti je penis. Akoby ten penis bol stoporený a smeroval k Rusku. Táto milostná hra Ukrajiny a Ruska vyzerala, akoby mravec chcel pretiahnuť chrústa.

Celkovo Rusko má tvar obrovskej kurvy. Moskva je zadok, časť Ruska nad Azerbajdžanom je noha, časť nad Kazachstanom a Mongolskom je brucho, časť nad severovýchodom Číny je ruka a Kamčatka je taká erotická hračka, ktorá sa dáva do úst, aby obeť nekričala. Takže v podstate Rusku neostávalo nič iné, ako Ukrajinu vykastrovať a odrezáť jej Krym. Bola som pripitá a mala spomalené reflexy. Putin, teda Peťo, mi strčil ruku cez nohavice medzi nohy a vošiel dvoma prstami dnu. Ja som sa strhla od bolesti, pretože narazil na panenskú blanu. S pohrdaním sa spýtal, či to naozaj tak bolí. Ale bolelo to hrozne, asi som ju mala silnú, pretože každá žena má inú hrúbku. Povedal, že teraz už nie som panna. Ale ja som nechcela pokračovať, chcela som ísť domov. Nechal ma, a ja som išla domov vytriezvieť. Babka ma na druhý deň vzala so sebou na kúpalisko. Celý čas som sa skrývala pod uterákom, akoby som to mala na tele napísané, že už nie som panna. Babke som o tom samozrejme nepovedala, ale vtedy pre mňa bolo nutné sa o tom s niekým porozprávať. Nakoniec som si povedala, že sa s tým proste musím vyrovnáť. Babka ma podozrievala, že beriem nejaké drogy, a tak ma poslala na mesiac do Nitry ku krstným rodičom, aby som nebola v blízkosti stráňanských partií s drogami. Ale oni od mamy dobre vedeli, čo so mnou je, že sa chodím stretávať s feťákmi a že som psychicky chorá. Tak keď sme napríklad šli po meste, za nohavice ma potiahol 4-ročný chlapec a jeho mama mi povedala, aby som si to nevšímala, že je to autista, tak krstná na to, že my autisti sa poznáme. Smiala sa na vlast-

nom vtipe, ktorým ma chcela ponížiť. Pritom ona sa ani nemala čo ozývať, lebo to bola jej mama, čo sa vydala do čarodejníckej rodiny. Jej mama potom ochorela na Parkinsona, takže vkuse vystrájala. Napríklad k nej prišiel niekto na návštevu, povedzme moja babka, teda jej sestra, a ona ju vyhadzovala, lebo nevedela, kto to je. Ale ona mala už na to svoj vek, a táto jej dcéra bola ešte mladá na takéto dementné prejavy. No pri jej názoroch, ako napríklad, že nám mladým chýba vojna, by sa už dalo hovoriť o začínajúcej demencii. Ona sama nezažila vojnu, lebo sa narodila až po tom, ako skončila, ale nám, čo sme teraz mladí, praje vojnu? V jednom kuse som tam musela kosiť, polievať kvety, zametať, zbierať zeleninu, lebo mali v Nitre 3 domy. 2 domy mali na nitrianskom sídlisku Zobor, čo bola štvrt tých bohatších, a jeden dom mali na okraji Nitry. Raz za dva mesiace ma vzali na dovolenku do Chorvátska, ale ja som o to nestála, všetko bolo postavené len na ponížovaní, aby som sa nesprávala ako chorá na hlavu. Akože malo to niečo do seba, napríklad ma učili nakladať s peniazmi, keď sme jeden deň šli na večeru za 100 eur a na druhý deň mi kúpili na večeru buchty za 2 eurá, tak ma učili, nech si rovnako vážim tú večeru za 100 eur ako tú za 2 eurá, že je to len vecou postoja, ale mňa to štvalo. Nie že by sa mi už dosť nezohydila moja diagnóza, z ktorej si všetci ťahovali. Najhoršie bolo, že aj na strednej boli niektorí moji spolužiaci zo základnej a poznali moju diagnózu. Dostali sme sa do Košíc na umeleckú strednú. No oni sa tam len ledva dostali, ja som mala na rozdiel od nich najvyšší

počet bodov z ročníka, a to sa tam hlásilo asi 300 detí. No necítla som, že tam patrím, tak som si našla toho Peťa z Michaloviec na Facebooku a napísala mu, že sa s ním chcem stretnúť. Keď už ma odpanil, tak s ním predsa musím ostať, lebo to je predsa podľa Biblie cudzoložstvo, kebyže si nájdem iného chlapa ako svojho odpanilca. Tak sme šli naspäť k Laborcu. Tentokrát sme šli hlbšie do lesa a on položil deku na zem, aby sme sa mohli milovať. V lese ako zvieratá, pretože doma mal mamu, na ktorú bral opatrovateľský príspevok, takže nechodil do roboty. Pamätám si to presne, ja som si ľahla na zem a on šiel nado mňa, stiahla som si nohavice a nechala ho ísť dnu. Zase to bolelo a on sa strhol a vyšiel zo mňa. Začala zo mňa tiecť krv. „Tak, a už vážne nie si panna,“ prehlásil. Takže vyšlo najavo, že ma predtým oklamal. V ten deň zo mňa šla krv prúdom. Jedna vec, že som mala hrozne silnú panenskú blanu, a druhá, že som to nečakala, že to bude zase bolieť, takže som stiahla svalstvo vo vagíne z prekvapujúcej bolesti. Peťo mi podal vreckovky, ale nepomohli, tak mi išiel kúpiť vložky do Kauflandu, a ja som tam naňho nemožno dlho čakala. Keď sa vrátil, tak sme sa rozprávali o mojej a jeho rodine. Vrazil, že jeho bratranec zabil svoje deti pred očami svojej ženy a potom obrátil zbraň proti sebe. Chcel, aby sa do konca života trápila. Udalosť je na východnom Slovensku známa ako Tušická tragédia, mala dohru až v Štrasburgu, pretože mama detí volala políciu, že jej muž sa vyhráňa, že deti zabije, ale oni s tým nespravili nič. V jeho rodine bolo ešte mnoho ďalších nenormálnych ľudí, ale

potom, čo som zažila 2 mesiace neustáleho ponížovania pre svoju psychiku, som si uvedomila, že Boh Peťa poslal práve vtedy, keď som potrebovala oporu, a preto by sme si spolu mali urobiť dieťa. Chcela som žiť radšej v jeho rodine ako vo svojej, kde sa všetci len hádali a urážali. Spolu sme mohli splodiť nového vyvolenca. Tak ako moja mama, čo sa skvelo učila, si vzala štvorkára, a vznikla som ja. Tak mi napadla teória špeciálneho namiešania génov dvoch rás, medzi ktorými panovala nenávisť, teda árijskej a židovskej. Vždy, keď som v piatok skončila školu v Košiciach, som pricestovala domov. Vyhovorila sa na to, že idem venčiť Bonyho, ale namiesto toho som sa chodila milovať do lesa s Peťom. Lenže on nechcel, aby som bola tehotná, vraj nemám ani maturitu, že čo chcem robiť, ale mňa budúcnosť nezaujímal, mňa zaujímala prítomnosť. No nemohla som mu zabrániť, aby so mnou praktizoval prerušovaný sex, teda že pri orgazme striekal mimo mňa. Potom som mu ale vysvetlila: „Žena nie je plodná počas celého mesiaca, ale má folikulárnu, ovulačnú, luteálnu a menštruačnú fázu. Nás zaujíma tá ovulačná, pretože práve vtedy má žena plodné dni. A ja nie som práve v ovulačnej, tak sa môžeš do mňa urobiť.“ Nebolo to až také ťažké ho presvedčiť, predsa len študoval učňovku a nie medicínu, a pravdepodobne to bolo preňho pohodlnejšie, si nemusel dávať pozor, pokiaľ teda nemám tie plodné dni. Takže to spravil. Celá šťastná som si začala vyhľadávať na internete, aké jedlá môžem jesť, aby bolo dieťa zdravé a inteligentné. Najlepšie tak, aby si v 14 rokoch bolo schopné uro-

biť doktorát. Vedela som, že prenatálne obdobie, teda to, keď je ešte v bruchu, je veľmi dôležité pre detský vývin. V lekárni som si za polovicu svojho týždenného vreckového kúpila najdrahší tehotenský test, aby som to mala na istotu. Pokiaľ by na ňom boli dve červené paličky, tak som tehotná. Ako som sa na ten test dívala, tak tá druhá bola akási svetlá. Vysvetlila som si to tak, že ešte som tehotná krátky čas, že moje telo ešte neprodukuje dostatok hormónu choriogonadotropínu, ktorý telo produkuje vo zvýšenej miere, keď sa v tele ženy začne vyvíjať embryo, teda ľudský zárodok. Mala som príznaky ako ranné vracanie a priberala som. Konečne som pri výške 178 cm nevážila 55 kg, ale 60. Pri mojej výške je vhodná váha od 60 do 78 kíl. Takže som vtedy mala miernu podvýživu a nosila oblečenie veľkosti XS. Raz, keď som bola v siedmom ročníku, tak k nám do triedy prišla nejaká modelingová agentúra, všetky dievčatá sa mali postaviť a vybrali si mňa, lebo som bola chudá a vysoká. Ale ja som nechcela ísť s nimi, mali sme písomku zo slovenčiny a ja som ju chcela dopísať. Už sa nevrátili, ale ja som aj tak vždycky chcela vážiť viac ako menej. Z praktického hľadiska, lebo nikto nevie, čo sa môže stať. Predsa len, kým tučný schudne, chudý umrie. Ani sa mi nepáči, keď som mala chudý prepadnutý ksicht, zdalo sa mi, že mi takto veľmi trčí nos, keďže som mala dlhšiu tvár, tak som takto trochu vyzerala ako kôň. Zmenili sa mi chute, jedla som kyslé uhorky s horčicou. V škole sme mali imatrikuláciu, čiže privítanie prvákov, ale ja som nepila žiadny alkohol, pretože to je pri tehotenstve úplne zakázané.

Takže som si veľmi nenašla kamarátov, pretože zase som sa začala správať odlišne. Po 2 mesiacoch, čo mi neprišli krámy, som prišla za gynekologičkou, že chcem tehotenskú knižku a termín pôrodu. Doktorka mi prešla ultrazvukom brucho, ale povedala, že nie som tehotná, že si tie príznaky len namýšľam. Odišla som urazená z ordinácie. Hovorila som si, že som tehotná a hotovo. Tá sprostá ľompa nech ide do riti, keď nevidí, že som v tom. A že vraj najlepšia gynekologička na východnom Slovensku! Nakoniec mi ale po pár dňoch prišli krámy. Hrozne som sa rozplakala, dlho som sa nenechala utíšiť. Babka sa až bála, že čo sa stalo. No o to išlo, že sa práveže nič nestalo. Uvedomila som si, že tie pohyby, čo som cítila v bruchu, vlastne neboli pohyby plodu, ale len bublinky v črevách. Všetko bolo nanič, priznala som sa s tým Peťovi, ale len tak pomaly. Začala som s tým, že mám veľa kamarátok, čo majú meno Simona, a že mne by sa páčilo meno Siona pre moju dcéru, lebo Sion je výšina pri juhozápadnom rohu hradieb Starého Mesta v Jeruzaleme, pred rovnomenou bránou. Je najčastejšie stotožňované s Chrámovou horou, ale pôvodne to bolo meno jebúsejskej pevnosti, ktorú okolo roku 1000 pred našim letopočtom dobyl kráľ Dávid a urobil ju svojím sídlom. Podľa Biblie tam potom preniesol hárok dohovoru, ktorý bol umiestnený neskôr v Šalamúnovom chráme. On spanikáril, lebo keby som otehotnela, tak by ho všetci považovali za pedofila, keďže on mal 27 a ja 15. Snažila som sa mu vysvetliť, že v 15 sa to už môže, ale aj tak mi utiekol. Akože úplný zbabelec, toto som nečakala. Tak ale

vlastne som ho ani nepoznala, aká je osobnosť, keďže babka s dedom ma púšťali len na hodinku von. Teda ráno na hodinku, na obed na hodinku a aj večer na hodinku s Bonym. A ja som tam ani nemala internet, nemala som doma čo robiť, lebo teta mi nechcela dať heslo od wifi. Načo je dobré byť taký prísny na 15 – 16-ročné dospelávajúce dievča? Mohli predpokladať, že si nájdem svoje chodníčky. Dopadlo to tak, že som toho Peťa nepoznala zblízka, lebo kým som zo Stráňan došla k nemu, tak to bolo 25 minút a cesta späť rovnako. To znamenalo, že som sa s ním videla pri každej jednej prechádzke s Bonym na asi len 10 minút. Náš vzťah bol v štýle: Čau, bum-bum, čau. Ešte som mala dosť problémy v škole. Spolužiaci mi závideli môj talent, pretože v kresbe som úplne vynikala. Za ten čas, čo oni spravili jednu kresbu postavy, ja som urobila tri, keďže som mala fotografickú pamäť. No jedna spolužiačka ma raz vyprovokovala na hodine matematiky, silno som vstala zo stoličky, že sa prevrátila lavica, a učiteľ, ktorý bol otočený oproti mne chrbtom a písal na tabuľu, zavolať moju triednu, že som po ňom hodila lavicu. Triedna povedala, že sú so mnou samé problémy a poslala na vyšetrovanie na košickú psychiatriu. Areál fakultnej nemocnice bol otrasný, toho architekta, čo to navrhoval, hlavne chodník, mali vylúčiť z komory architektov za to, čo tu povysrážal. Ako môže niekto navrhnuť chodník do nemocnice s kopcom uprostred, veď ako sa dostanú vozíčkari do vchodu? Jediné, na čo sa tam dalo pozerať, bola socha Juraja Bartusza v štýle grafiky Leonarda Da Vinciho s názvom Vitruviánsky

muž. Ale hneď vedľa neho si umiestnili študenti medicíny nejakú kresbu, ktorú nalepili na stenu, bol na nej vyobrazený doktor s textom: „Neviete, prečo žijete? Tu vám povieme, na čo umriete.“ Okrem tohto trápneho vtipu tu boli ďalšie nevkusné grafiti, ktorými títo vzdelanci zohyzdili chodník, napríklad zubári si tam nakreslili zub a vedľa dokonca napísali svoje mená. Okrem zubárov to robili aj doktori s titulom MUDr. Proste celý svet sa musel dozvedieť vďaka týmto grafitom, že kto skončil tohto roku štúdium. Jeden, čo končil pred rokom, teda študoval v rokoch 2009 až 2015, tam nakreslil ruku a na každý prst napísal meno svojej frajerky. Na malíčku mal Lucku, na prstenníku Mišku, prostredník zabrala Amálka, ukazovák Katka a palec Sendy. A vedľa toho bolo napísané 8B. Tak hádam neboli maloleté, lebo v ôsmom ročníku základnej školy majú dievčatá len 14, to sú ešte pod zákonom.

Detská psychiatrická ambulancia MUDr. Terézia R.

15. 3. 2016 – *Dnes vyšetrená prvýkrát. Prišla zo školy, dôvodom je F84.5-Aspergerova porucha, odporúčam integráciu, individuálny študijný plán, rešpektovanie stavu.*

27. 4. 2016 – *Odporúčame pravidelné kontroly. Dieťa býva u starých rodičov, dnes prišli obidvaja, sú s mamou na nože, súperia o dievča, ktoré je v neistote, nevie si rady, nikam nepatrí. Riešime, že starí rodičia hovoria o týraní a zanedbávaní zo strany matky. Doniesli dokumentáciu zo súdu, hľadajú, čo je pre dievča najlepšie.*

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Znalkyňa.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.